

Maria Jażdżewska

Siemiechów, gm. Widawa, woj.
sieradzkie, St. 2, AZP: 73-45/57

Informator Archeologiczny : badania 23, 56

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Siemieców, gm. Władawa,
woj. sieradzkie,
St. 2, AZP: 73-45/57

Muzeum Miasta Pabianic

Badania prowadziła mgr Maria Jazdzewska. Finansował WKZ w Sieradzu Siedemnasty sezon badań. Osada ludności kultury przeworskiej z późnego okresu wpływów rzymskich.

Przebadano teren o powierzchni 255 m². Część odcinków o wymiarach 5 x 5 m wytyczono w nawiązaniu do ubiegłorocznych w północno-zachodniej części st. 2, wypełniając tym samym łuki w ogólnym planie stanowiska. We wszystkich odcinkach występowała niewielka ilość luźnej ceramiki ręcznie lepionej, toczonej na kole i bryłki polepy. Odkryto dwie niewielkie jamy gospodarcze oraz kolejny, XXX-ty obiekt mieszkalny o wymiarach 220 x 130 m. Była to lepianka z owalną podłogą z surowej gliny o średniej grubości 20 cm. Ściany lepianki wzmocnione były pierwotnie drewnianymi bierwionami, po których zachowały się odciski w polepie. Zebrano jej kilkadziesiąt kilogramów. W wypełnisku obiektu znaleziono fragmenty ceramiki lepionej ręcznie i toczonej na kole oraz duży gliniany ciężarek, prawdopodobnie do obciążania sieci. Płaskie dno lepianki, lekko podniesione przy brzegach, znajdowało się na głębokości 93 cm od obecnej powierzchni ziemi. W żadnym z dotąd odkrytych obiektów mieszkalnych nie było podobnej do opisanej podłogi, ani tak dużej ilości polepy w stosunku do powierzchni mieszkalnej.

Wzdłuż wschodniej krawędzi rowu przeciwczołgowego wytyczono wykop 3 x 20 m, który w bieżącym sezonie zdołano przekopać jedynie do głębokości 72 cm, znajdując niewielką ilość luźnej ceramiki.

Na stanowisku 2 w Siemecach oprócz terenu załuszonego, do eksploatacji pozostał południowo-wschodni odcinek wzniesienia zw. „Pieńko”, co przewiduje się w roku 1990.

Sowinki, gm. Mosina woj. poznańskie St. 23B patrz okres lateński

Stawki, gm. Dobra woj. konińskie patrz neolit

Strzelce Opolskie, woj. opolskie,
St. 23, AZP: 93-40/51

Muzeum Śląska Opolskiego w Opolu

Badania prowadziły: mgr E. Hołc i mgr E. Matuszczyk (autorki sprawozdania). Finansowało Muzeum Śląska Opolskiego w Opolu. Czwarły sezon badań. Cmentarzysko ciałopalne — warstwowe z późnego okresu wpływów rzymskich.

Stanowisko położone jest na południe od drogi gruntowej Szymiszów - - Strzelce Opolskie i lasu zwanego Lipiec, w którym znajduje się cmentarzysko kurhanowe.

Badania, podobnie jak w roku poprzednim, miały na celu uchwycenie granic cmentarzyska. Przebadano obszar o łącznej powierzchni 125 m². W założonych wykopach, pod warstwą orną o grubości 25-30 cm, wystąpiła warstwa kulturowa utworzona z próchnicy z większą lub mniejszą domieszką piasku, która często już po zdjęciu pierwszej warstewki mechanicznej rozpadła się na nieregularnego kształtu plamy, sięgające do głębokości 40-60 cm. Uchwyciono północno-wschodnią i na niewielkim odcinku zachodnią granicę cmentarzyska, co z wynikami uzyskanymi w poprzednich sezonach wykopaliskowych pozwala na określenie przybliżonej jego wielkości, która wynosi około 480 m². W warstwie orną i kulturową wystąpiły: liczne fragmenty naczyń, przepalone kości ludzkie, niewielką ilość węgla drzewnego, 2 zapinki i fragment urzeciej, 2 noże żelazne, kilka fragmentów grzebieli kościanych, nity, grot oszczepu oraz fragmenty przęślików glinianych.

Cmentarzysko należy datować na wczesną fazę okresu późnorzymskiego — fazy B2/C1 — C2.

Stupsk, woj. elechanowski,
St. 4, AZP: 40-61/4

Muzeum Ziemi Zawkrzeńskiej w Mławie

Badania prowadził mgr Andrzej Grzymkowski. Konsultacja merytoryczna — prof. dr hab. Jerzy Okulicz-Kozaryn. Trzeci sezon badań. Cmentarzysko kultury przeworskiej i wielbarskiej. Pozostałości osadnictwa średniowiecznego.

Przebadano 480 m² powierzchni na północny zachód i północ od krawędzi zwirowiska (zabezpieczając w ten sposób teren, gdyby obryw powiększał się lub zechciano wybierać żwir). Odkryto 23 obiekty starożytne i średniowieczne, w tym: 12 grobów ciałopalnych i 4 jamy średniowieczne. Pozostałości, to pozostałości po zniszczonych grobach ciałopalnych plus jedna jama nowożytna. Wśród grobów ciałopalnych stwierdzono dwa popielnicowe (z czarnymi popielnicami). Cztery pochówki nie posiadały żadnego dodatkowego wyposażenia, a dwa z nich zawierały wyłączenie palone kości.

Do najciekawszych zabytków (z tego sezonu) należy zaliczyć dwie brązowe zapinki A-236 i wczesną oczkowaną z brązu, z grobu popielnicowego nr 22/89 (zawierającego ponadto przęślik gliniany, żelazne szydełko i fragment żelaznej igły). Poza tym w innych grobach znaleziono: żelazne sprzączki półkoliste (jedna z podwójnym kolcem), przęśliki gliniane, uszkodzone zapinki brązowe, klucz żel. z kółkiem, nożyk żel. sierpikowaty, żel. okucia, paciorek szklany, szkło stopione i fragmenty stopionych przedmiotów brązowych.

W tej części przebadanego cmentarzyska nie stwierdzono obiektów kultury wielbarskiej.

Materiały z badań znajdują się w Muzeum Ziemi Zawkrzeńskiej w Mławie.